

Agatha Mystery

Primera edició: octubre del 2011

Títol original italià: *Furto alle cascate del Niagara*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial de Dreamfarm s.r.l., via De Amicis, 53 - 20123 Milà, Itàlia

© 2010 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2011 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2011 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà (Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-23.816-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3641-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

ROBATORI A LES CASCADES DEL NIÀGARA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

QUARTA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

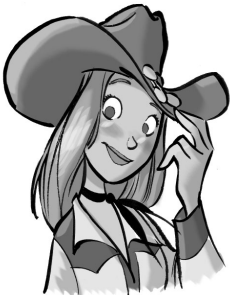
Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Avi Godfrey

Periodista intrèpida que sempre viatja per llocs insòlits i plens d'aventures.

DESTINACIÓ: CANADÀ - CASCADES DEL NIÀGARA

OBJECTIU

Trobar als misteriosos i espessos boscos canadencs un lladre astut i molt hàbil, el famós Ratmusqué.

Dono les gràcies a l'ens de turisme de la regió de Muskoka i a la Policia Muntada del Canadà pel material de consulta. A Gianfranco Calvitti i Davide Morosinotto, pels consells en la construcció de la trama. A Frida Bifolchetti, per la paciència (et juro que l'estiu que ve farem unes vacances!).

A la meva amiga Ermanna

A la terrassa de l'últim pis del Baker Palace, els rajos ataronjats de la posta de sol londinenca es fil-traven a través del garbuix d'antenes i plantes ornamentals i arribaven a l'àtic supertecnològic d'en Larry Mystery. Aquella llum enlluernadora aconseguia amagar el desordre perenne de l'apartament, mentre que el seu únic inquilí es dedicava a l'activitat que més bé sabia fer: provocar un desordre encara més gran.

De físic prim i cabells negres despentinats, en Larry Mystery, de catorze anys, estava enfeinat amb diversos ordinadors: música rock a tot drap als auriculars, amics al xat, una vintena de pàgines

web obertes alhora i, sobretot, programes nous per a l'EyeNet, l'artefacte que l'escola per a detectius a la qual anava donava als alumnes.

Damunt d'una tauleta plena a vessar d'objectes, el valuós instrument de titani vibrava per la ràpida entrada de dades. De tant en tant en Larry el mirava per assegurar-se que tot continuava sense entrebancs. Els programes nous que descarregava li permetrien veure microfilms, connectar el dispositiu sense fils amb altres perifèrics i desplaçar l'alineament dels satèl·lits en temps real. El jove aspirant a detectiu es moria de ganes d'experimentar aquestes novetats apassionants en una investigació.

—Ja ho veuràs, Sherlock Holmes —va dir rient per sota el nas—. Aviat em convertiré en el detectiu més aclamat de Londres!

Satisfet, va repenjar les cames sobre l'escriptori i es va balancejar amb poc equilibri sobre les rodetes posteriors de la cadira. Una maniobra massa arriscada, perquè un moment després, les

juntures de plàstic van cedir amb un CRAC! i en Larry va caure d'esquena a la moqueta polsegosa i va arrossegar cables, monitors i ordinadors.

—Ah, oh, quin desastre! —va gemegar mirant d'alliberar-se de tots els aparells que l'empresonaven.

Per sort, estava sol i ningú no havia presenciat l'escena... No hauria estat precisament una imatge digna del millor detectiu de Londres!

Va ser en aquell moment que va veure una silueta entre el gessamí de la terrassa. Es tractava d'un home amb un barret marró i una màquina de fer fotos grossa que li amagava la cara.

Es van disparar deu flaixos ràpids i seguits, i després la silueta misteriosa es va esvaïr en un tres i no res.

—Ei, espera! —va cridar en Larry—. Qui t’ha donat permís per..., per..., oh, ostres! —La veu se li havia escanyat a la gola. Per què l’havien immortalitzat en una situació tan compromesa?

Només hi havia una sola i desagradable explicació: la seva escola el vigilava. D’altra banda, l’Eye International estava formada pels més grans experts del sector!

En Larry es va aixecar de cop, va recuperar l’EyeNet de la tauleta i va obrir de bat a bat la porta de la terrassa. Va mirar per l’escala d’emergència: el barret marró saltava cap al pis de sota, no podia perdre ni un moment!

—Larry, tranquil —es va dir el noi—. Coneixes els procediments, oi?

En l’últim mes havia participat en els cursos de Persecució i Despistament del professor MP37

i havia après que hi ha tres regles fonamentals en la persecució.

Primera regla: *No cridar mai l'atenció.*

Segona regla: *No perdre mai de vista la presa.*

Tercera regla...

Mmm..., ja no se'n recordava.

—M'hauria d'estudiar més bé el manual —es va renyar—. La meva cosina Agatha el guardaria tot en els seus famosos calaixos de la memòria!

Va baixar corrents l'escala i va arribar al pis de sota, just a temps de veure que es tancava la porta de l'ascensor. Els números del panell electrònic indicaven que anava a la planta baixa.

En Larry es va mossegar un llavi: què havia de fer ara?

—Agafaré les escales! —va decidir fent petar els dits.

Va baixar quinze pisos a corre-cuita i quan va arribar al vestíbul del Baker Palace estava amarat de suor.

—Ha vist passar un home amb un barret marró i una màquina de fer fotos? —va preguntar al porter.

L'ancià conserge va semblar sorprès:

—Es refereix a mister Martins? —va replicar amb una veueta tremolosa—. Em fa l'efecte que acaba de sortir de l'edifici...

En Larry va fer uns ulls com unes taronges i en una milionèsima de segon va sortir corrents.

No s'ho podia creure!

Mister Martins era el veí que sempre es queixava... Qui podia sospitar que era un espia de l'escola? L'havia d'atrapar tan aviat com pogués, confiscar-li les fotos que el comprometien i dir-n'hi quatre de fresques!

Va examinar el carrer com un rapinyaire i va identificar un barret marró prop d'un rètol del metro. Mister Martins avançava a pas lleuger i de tant en tant mirava el rellotge de polsera, com si fes tard a una cita. Pel que semblava, però, no s'havia adonat que tenia en Larry a sobre.

—T' enxamparé, tafaner de pa sucat amb oli! —va grunyar el noi.

Van tombar una cantonada rere l'altra, avançant per carrerons deserts. En un moment donat, mister Martins es va ficar al King's Head, un dels pubs més elegants del centre de Londres.

En Larry es va aturar a rumiar què calia fer. Quina era la tercera regla de la persecució? Havia d'entrar d'amagat o esperar que la presa sortís del local?

Després d'un moment de dubte, va decidir acostar-se a la finestra del pub per donar un cop d'ull als moviments de mister Martins. L'home xerrava amb una dona que duia una perruca molt rossa,

s'embolicava amb una gavardina llarga i grisa i portava ulleres fosques. Amb la disfressa no la podia reconèixer; segur que ella també era una agent de l'Eye International.

—Ostres, li està donant la màquina de fer fotos! —En Larry es va estremir pensant en la seva caiguda ruïnosa—. M'expulsaran de l'escola per matusser!

De sobte, la dona va mirar cap a la finestra i en Larry es va arrambar ràpidament a una canonada rovellada perquè no el veiés. I en aquell precís instant li va venir al cap la tercera regla de la persecució: *Vés amb compte de no caure en un parany.*

—Ah, oh, m'han parat una trampa! —va murmurar passant-se una mà pels cabells—. M'haig d'esfumar com més aviat millor!

Es va encaminar carrer avall tot xiulant, just quan mister Martins i la seva còmplice sortien del local. En Larry es va tirar immediatament en

un contenidor d'escombraries i es va fer un racó resguardat entre les bosses negres i fètides. La perspectiva que el descobrissin el feia esgarrifar.

—No, no, no! —va implorar en veu baixa donant un cop d'ull a fora—. No vull suspendre!

Per sort, els agents de l'Eye International van desaparèixer per la primera cantonada. En Larry va deixar anar un sospir d'alleujament i va obrir el contenidor.

—He, he, m'han posat a prova —va dir content mentre es netejava la brutícia—, però jo l'he passada d'una manera brillant!

Ni tan sols va tenir temps d'acabar la frase que l'EyeNet va emetre un so. En Larry va pensar que era la felicitació del professor de Persecució i Despistament, però va llegir el missatge a la pantalla i va empal·lidir de cop.

—Una missió urgent a les cascades del Niàgara?! —va xisclar—. Just ara que vaig fet un vagabund!

Es va desenganxar una pell de plàtan d'una màniga i va agafar el metro de seguida. Només estava segur d'una cosa: sense l'ajuda de la seva prodigiosa cosineta Agatha Mystery, tindria un bon problema!

Mystery House era una residència victoriana majestuosa de teules blaves, situada en un jardí ampli i molt cuidat al sud del Tàmesi. Els vianants sovint prenien la propietat per un parc públic i s'aturaven davant de la reixa monumental per mirar a quina hora era obert. Com que no trobaven l'horari enlloc, continuaven decebuts entre els edificis tètrics del barri.

Semblava que ni tan sols hi hagués timbre, amagat amb astúcia en un maó de la columna. El matrimoni Mystery preferia la quietud absoluta durant les seves curtes estades a Londres: eren uns rodamons incansables, sempre de viatge de

CAPÍTOL 1

feina. Ara es trobaven a la taigà finlandesa per estudiar les migracions de les oques salvatges, o sigui que a la vil·la només hi havia la seva filla Agatha, de dotze anys, el majordom, mister Kent, i el gat Watson.

Durant aquells dies frescos de final d'octubre, a l'Agatha se li havia despertat la idea de catalogar els llibres de la biblioteca de la família. Havia començat al matí, ben d'hora, i encara es

passejava per la gran sala amb la seva inseparable llibreta; feia generacions que ningú no redactava un inventari de les enciclopèdies, les novel·les i les revistes amuntegades als prestatges.

L'Agatha era una lectora infatigable; en els llibres, hi trobava informació de tota mena que arxivava en els seus famosos calaixos de la memòria i que sempre podia resultar útil en una investigació.

El Watson la seguia encuriós, jugava amb un cabdell de llana i rodolava content per les catifes perses.

—El cel es va enfosquint, pots encendre els llums? —va preguntar la noia al majordom.

Silenciós com una ombra, mister Kent es va arreglar el corbatí de l'esmòquing i es va dirigir a la centraleta elèctrica. Va prémer una sèrie d'interruptors i els sumptuosos llums de cristall de Bohèmia van omplir la sala d'una claror intensa.

—Miss Agatha, puc absentar-me per preparar el sopar? —va preguntar tornant a treure el cap a

la biblioteca. El rellotge de pèndol assenyalava les set; normalment, a aquella hora es posava un petit davantal de quadres blancs i negres i es col·locava davant dels fogons per cuinar les seves exquisideses.

L'Agatha, però, es feia pessigolles al nas petit i arromangat, senyal inequívoc que estava absorta en els seus pensaments.

El criat de Mystery House es va escurar el coll i hi va afegir:

—Per sopar, li ve de gust salmó fumat?

Ella va sacsejar el serrell ros i va semblar que es despertava d'un son amb els ulls oberts:

—Bona tria, mister Kent! Posa-hi uns quants rínxols de mantega, sobretot! —va dir somrient—. Però abans d'anar-te'n...

—Abans d'anar-me'n?

La noia va indicar un prestatge on hi havia uns llibrets de color de pergamí. Per agafar-los, hauria necessitat una escala, però l'Agatha es va treure les sabatilles i va mirar impacient el majordom.